

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 3. Dona quæ ei adjecta sunt ad ornamentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

XXV. Quare etsi ante desponationem non fuisset in illis ita dives, ex hoc tamen omnem gratiæ plenitudinem tantæ dignitati commensuratum accepisset: Deus enim ad sua munia vel vocat idoneos, vel idoneos reddit: ita in hâc ipsâ materiâ argumentatur Divus Bernardinus Senensis Tom. 3. de Sancto Josepho. *Quando Divina Providentia, inquit, aliquem ad singularem gratiam seu aliquem sublimem statum eligit, omnia charismata donat, quæ illi personæ sic electæ & ejus officio necessaria sunt: atque illum copiosè decorat, ut patet in Moyse, Ioseph, Abraham, Isaac, & Jacob, David, & sic de aliis Prophetis. Patet etiam in novo Testamento in Virgine benedictâ, in Apostolis, Evangelistis, Doctoribus, Religionum Institutioribus: Quod maxime verificatum est in Sancto Iosepho qui ab æterno Patre electus est, &c.* Ita Divus Bernardinus Senensis citatus.

XXVI. Idipsum clarissimè mihi videtur innuere Matthæus cap. 1. in his verbis: *Ioseph autem vir ejus cum esset justus, &c.* In quibus verbis observandum quod ubi Evangelista pronuntiavit virum Mariæ, dum etiam justum dicit justitiâ scilicet universaliter sumptâ. Sed quomodo? non utique asserendo, sed supponendo tanquam rem incontestabilem, quæ nulla indiget probatione, quippe ita per se claram & notam, ut de eâ nemo ambigere possit? unde autem ita indubitata, nisi quia virum Mariæ prius pronuntiavit? ut porro hoc ita indubitatum quod justus ex eo quod vir Mariæ, ita eadem ratione eâ justitiâ justus, quæ decebat virum Mariæ, quæ decebat virum, qui cum uxore tam sublimi, erat spiritus unus, cor unum, anima una.

SECTIO III.

Dona quæ ei adjecta sunt ad ornamentum.

XXVII. Hujus generis ornamenta ei etiam concessa, & à Deo immediatè, & mediante Virgine Sponsâ suâ lectissimâ, idque sacri hujus contemplatione conjugii, mihi certissimum est, à Deo immediatè, probatur ex loco Divi

Bernardini Senensis jam num. 25. allato, ubi evidenter Sanctus ille Patet distinguit inter gratias quas recipiunt illi; qui ad communem sanctitatem electi sunt, & illi qui ad singularem, statumque aliquem sublimem: videturque innuere, quod primi illam tantum recipiant gratiam, quæ sanctitati illi; ad quam electi sunt, commensuratur: alii verò, non eam tantum quæ sublimi suo statui correspondet, sed aliquid amplius, quo copiosè decorantur, quæ doctrina verissima est, & vel inde mihi multum placet, quod cum hi ultimi à Deo singularissimè diligantur, ideo in illos se quodammodo effudit.

Atqui certum est statum sponsi Virginis Matris Dei esse sublimissimum, non ergo illa solum dona recepit ejus contemplatione, quibus ad tam sublimem dignitatem dignè compararetur, neque illa solum quæ tali qualitati & dignitati congrua sunt & conjuncta, sed & alia quam plurima, quæ Deus, qui dives est in misericordiâ adjecit ut copiosè decoraretur.

Mediante verò Virgine quæ etiam receperit? quantum ex ejus conversatione, convictu, & exemplis profecerit? quanta ejus meritis & precibus obtinuerit, quis edicere sufficiat?

Primò, quantum ex ejus conversatione profecerit, collige ex illo D. Petri Apostoli Epist. 1. Canon. c. 3. vers. 1. & 2. *Mulieres subdita sint viris suis, ut & si qui non credunt verbo, per mulierum conversationem sine verbo lucrifiant, considerantes in timore castam conversationem vestram,* & ex illo Pauli Apostoli 1. ad Corinth. cap. 7. vers. 14. *Sanctificatus est vir infidelis per mulierem fidelem.* Inter peccata nullum durius infidelitate aut hæresi! inter homines, sexus masculinus firmior, & inflexibilior: sanctificare, opus omnium difficillimum: & hoc tamen totum potest mulier licet infirma & imbecillis. Cum enim sit gratiosa, & ametur à viro, eique jugiter adsit, in ejus animam se sicut aquam in spongiam sensim infundat, illumque occupat, & occupatum tandem quocumque vult inflectit.

Hoc modo lucrifactus est Sifinius Deo

Deo per uxorem suam Theodoram : Flavius Clemens per sanctam Domitilam : Sanctus Valerianus per Sanctam Ceciliam : S. Adrianus Martyr per Sanctam Nataliam : Patricius pater Sancti Augustini per Sanctam Monicam : & infiniti alii. Eodem modo etiam Reges quàm plurimi , quos inter Clodoveus Rex Francorum adhuc Gentilis per Sanctam Clotildem , apud D. Gregorium Turonens. lib. 2. de Gestis Francorum cap. 30. Hermenegildus Rex Gothorum postea Martyr per Indegundem , apud Baronium tom. 7. ad ann. Christi 383. Agilulphus Hæreticus Arrianus Rex Longobardorum per Theodolindam Bavaricæ domus decus & ornamentum apud Paulum Diaconum lib. 4. cap. 2. Arnulphus Rex Persarum per Cæsaream tempore Mauritiij Imperatoris apud Baron. ad annum Christi 593. ex Paulo Diacono & Gregorio Turonensi.

XXXII. Quod si hæc possunt scemina , & potuere jam nominata , quid ergo non potuit , quid non effecit Beatissima Virgo verbis & exemplis in Sponsum suum D. Josephum , sibi cœlitus datum , non infidelem , non ferum , sed mitem , mansuetum , tractabilem , Sanctum ? *Si nos miseri* , inquit Divus Bernardinus Senensis loco citato , *ex cohabitatione Virorum Sanctorum qui respectu hujus Virginis nihil sunt sepe tamen & multum proficimus , quantum existimabimus Divum Josephum cum sacrâ Virgine profecisse ?*

XXXIII. Secundò , nec minus suis precibus profuit Beatissima Virgo Divo Josepho Sponso suo. Si enim illa in re temporalis vino scilicet quod deficiebat in nuptiis Canæ Galileæ , tantum potuit ut in gratiam sponso Christi Dominus primum signorum suorum ediderit aquam convertendo in vinum , cum tamen , ut ipse testatur , necdum venisset hora sua pro istius modi signis , ne quid matri intempestivum licet , aliquando recusasse videretur. Quid illa non potuit in spiritualibus pro proprio Spôso tam impensè dilecto , & dilectionem bene merito ? an ab illâ quæ temporalia petens , exaudita est tamen pro reverentiâ suâ , Christus avertit faciem suam , quando pro sponso suo sanctissi-

mo , etiam de se bene merito , spiritualia postulavit ?

Memorable est valde quod scribunt XXXIV. Joannes Curopalata & Gennadius Constantinopolitanus Patriarcha in expositione Cœcili Florentini tess. 5. de Theophylo , Imperatore Balbi Michaëlis filio sceleratissimo , precibus Theodoræ Augustæ & piæ uxoris suæ ab æternâ damnatione evidentissimè liberato. Hic cum in hæresim eorum prolapsus esset , qui sacras imagines oppugnabant , vulgò Iconoclastarum , in alia quoque scelera pronus statim proruit : Nam in Catholicos ab exordio ad finem Imperii sui ditis modis lævire non desistit , ut non in eos iratum , sed furiosum dixisset. Atque ut uno verbo ejus nequitiam complectar , & palam faciam sævitiam Heroïanæ similem , quam expirans exercuit , paucis excipe ex Joanne Curopalata.

Hic perditissimus Imperator ut sibi XXXV. vitæ finem adesse sensit , in obscurissimum carcerem Theophobum conjici imperat ad Bucoleonem , hoc solo nomine reum , quod de affectato Imperio haberet suspectum , voluisset secum totum Imperium perire ne haberet successorem : hic non fuit ejus barbaries , sed appropinquante fine eum educi jubet , educto caput amputari , caput amputatum sibi affecti : allatum manibus per capillos apprehendit , quod rabie contpiciens , in hanc supremam vocem erupit. *Neque post hæc ero Theophylus , neque tu Theophobus* Ita miser hæc novissimâ in virum innocentissimum exatiatus crudelitate , ad vitæ finem appropinquavit , in quo constitutus iusto Dei judicio os ejus toties blasphemum ita diductum est , ut per illud ejus viscera conspici possent. Raptus interim ad tribunal , sed ô rem mirabilem supra modum ! , cum preces pro eo à Viris Sanctis & piâ Imperatrice assidue effunderentur , ei venia data est : Theophylum quippe Imperatrix conspexit in somnis vindictum , tractumque ab innumerabili præcedentium & subsequenrium multitudine : ante illum ferebantur diversa instrumentorum genera ad torquendum accommodata , ipsaque videbantur eos sequi , qui ad supplicium adducebant ,

Q 9 2

quò

quo usque ad conspectum terribilis Iudicis pervenerunt, Theophylumque ante ipsum statuerunt: Provoluta igitur ad Iudicis illius tremendi pedes Augusta profusis lacrymis Iudicem pro Viro suo deprecabatur, ad quam dixit, Mulier magna est fides tua, propter te, Sacerdotumque tuorum preces Conjugi tuo do veniam: Tuncque ministris suis dixit: Solvite eum uxoriq[ue] ejus reddite. Vide Cardinalem Baronium tomo 3. Annal. ad annum Christi 842.

XXXVI. Si ergo potuit Theodora viro suo tam scelesto, capiti celo adeo exoso gratiam, veniam, & salutem, & cuius adeo indignus erat, suis precibus & lacrymis impetrare, quid non potuit Maria, cui Deus nil potest negare, pro Viro suo Divo Iosepho, inde ab utero tam sancto, & de Deo tam bene merito?

XXXVII. Verum enimvero cum Maria Deipara esset super omnes Cæli gazas, ejusque amor quo dilectissimum Sponsum medullitus prosequabatur, non esset in carne, sed in spiritu, immo quod in carne non habuit, in spiritu duplicatum habuerit, quos quæso effectus spirituales produxit tam intensus, tam incensus amor? Quis dubitet illam eum fecisse, participem omnium, quibus ipsa affuebat, & ille capax fuit Divinorum Charismatum? idque jam non ex hoc quod utriusque bona conjuges fiant per conjugium communia: sed vel ex eo solum quod Maria omni cordis affectu eum uti omnium hominum amabilissimum prosequeretur, & ob arctissimam animorum unionem, ob perfectissimam morum conformitatem.

XXXVIII. Hinc Divus Bernardinus Senensis loco citato. *Quia, inquit, noverat Virgo quanta erat unitas matrimonialis in spirituali amore, & sciebat Iosephum sibi à Spiritu sancto datum in Sponsum, & sue Virginitatis custodem, & ad participandum secum in charitatis amore & obsequiosa sollicitudine divinissimam Prolem Dei, ideo credo quod totius ex cordis affectu eum sincerissime diligebat: Amplius, cum omnia que sunt uxoris sint viri, credo quod Beatissima Virgo totum thesaurum cordis sui, quem Ioseph recipere*

re poterat, ei liberalissime exhibebat.

Pulchre noster Christophorus Avenano sermone de Sancto Iosepho §. 4. Habuit, inquit, duos Beatissima Virgo Sponso sui amantissimos, Spiritum Sanctum scilicet & Divum Iosephum: & hoc ei evenit quod Domicellæ, seu Amasiæ, quæ duos habens Amatores, ab utroque certatim colitur & amatur: Diligebat Mariam Spiritus Sanctus, diligebat & Ioseph, & uterque illam velut ex contentione honorabat. Sed cum Spiritus Sanctus eam diligeret amore infinito, Ioseph autem tantum non posset, in hoc seipsum consolabatur, quod posset amore laborioso & operoso, quod vicissim non poterat Spiritus Sanctus. Hinc Abbas Rupertus in Matthæum. *Ad omnes calamitates & ærumnas, quas ipse Spiritus Sanctus ferre non poterat, pignora vitæ sanctissimi Iosephum.*

Spiritus Sanctus ergo ex amore illo infinito quo Mariam diligebat, in eam immensa congescit gratiarum dona, ut non sibi solum plena, sed etiam aliis super-plena fieret, illarum utique Thesauraria & Dispensatrix ab eo constituta: Ioseph vero cum hoc non posset, pro eâ sollicitus erat, pro eâ vigilabat, pro eâ laborabat, pro eâ æstuebat, pro eâ sudabat, pro eâ advena & peregrinus erat, animo ingenti, quod Spiritus sanctus minimè poterat.

Quare Beatissima Virgo cum duos illos haberet sui amantissimos Sponso, Spiritum Sanctum & Divum Iosephum, quidquid illi à Spiritu Sancto veniebat, ejus Divum Iosephum participem faciebat: maxime cum optime convenirent isti duo Amasii, in idque lubentissime consentiret Spiritus Sanctus, ex quo illum ad omnes labores, calamitates, & ærumnas, quas pro eâ & Christo ipsemet ferre non poterat, Iosephum pignora verat.